Ч. 104. Середа 24 (11) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цісаря. — Росийска пропаґанда в Галичині.— Політичне положене у Франциї. — Віроломність вожда.

В супереч поголоскам, немов би стан здоровля Цісаря погіршив ся, заявляють з міродатної сторони, що Цісар тішить ся найліпшим здоровлем і полагоджує звичайну свою денну проґраму. При сприяючій погоді відбуває Найясн. Пан проходи. Причиною покликаня проф. Найсера було то, що професор хотів пересьвідчити ся, о скілько лічене нежиту поступило, а крім того мав з прибічним лікарем дром Керцлем уложити для Цісаря проґраму на місяць червень. Угорскі урядові круги знали о тім покликаню; кажуть они, що оно не має ніякого значіня. Стан здоровля Найясн. Пана єсть від початку побуту в Ґеделе однаково добрий. Подразнене до кашлю зменшило ся, хоч ще зовсім не уступило. — Вчера рано Цісар був на довшім проході в парку.

Віденьска „Vaterland“ помістила таку статю про росийску пропаґанду в Галичині: Росийска пропаґанда, котра з появою новославяньскої аґітациї в Галичині і на Буковині наново розпочала процвитати, удержує на галицкій і росийскій области власні інституциї для вихованя, в котрих руска молодїж має приєднуватись для росийскої ідеї. Ся ідея голосить, як відомо, що Русини не окремішний і самостійний нарід а частина росийского, що мова їх тілько говір росийский, що Русини і Росияни повинні вілляти ся, а заселена „Русинами“ Галичина і Буковина та північна Угорщина — „росийска земля“. Ся небезпечна ідея внесена за Александра III. в часї найвисшого розцьвіту панславізму до Австриї. Нинї осередками сеї пропаґанди є передовсїм т. зв. „Галицко-русскія общества“ в Петербурзї, Киеві, Одесї, Житомирі, а в послїдних часах також в Москві. Ті товариства мають задачу розповсюджувати росийску пропаґанду в Галичині, збирати гроші на русофільскі часописи, товариства, бурси і пансіони, дбати про русофільских переселенців в Австриї і вербувати руску молодїж до росийских шкіл. Осібно для сеї цїли сотворено тепер в Холмі православний Св. Маріїньский Інститут, в котрім рускі дївчата з Австриї знаходять уміщене на росийский державний кошт. В головнім місті Волиниї, в Житомирі, сотворено в тамошній росийско-православній семинариї духовний цїлий ряд місць для руских богословів, щоби виховувати в росийскім дусї сьвящеників, котрі мали би потім в тім дусї трудити ся в пограничних з Галичиною селах. Тілько то відрадне, що здоровий змисл рускої людности відклонює росийску пропаґанду і що успіхи єї не стоять в ніякім відношеню до ложених на ту цїль коштів і трудів. Можна сподївати ся, що реакция, яка тепер проявила ся підчас послїдних виборів на Буковинї, де росийска пропаґанда остала ся справдї бездомною, вплине благодатно і на хід подій в Галичині.

„Die Zeit“ доносить з Парижа, що після всякої імовірности прийде у Франциї до кабінетної кризи і що як здасть ся, на чолї правительства стане знов Клемансо. Міжнародна ситуация і з окрема ситуация французка з причини Марокка і обезпеченя робітників є дуже поважна, тим більше, що вимагає досьвідного мужа на чолї правительства. Теперішний президент міністрів Моні буде з причини недїльної катастрофи прикований кілька місяців до ложа недуги.

Урядова чорногорска часопись „Цетински Вестнїк“ обжаловує головного команданта турецких войск в Альбанії Торґута Шефкета пашу, що допустив ся нечуваного віроломства супротив Альбанців. Именно згодив ся він з альбаньскими ворохобниками на перемирє, а відтак напав на них на горі Дечич, коли

---

27)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

(Дальше).

— Goddam! — кликнув офіцир, а кождий з его людий повторив: „Goddam!“ значить: Боже мій!

В однїй хвили шаблї вилетїли з похов і чотирох вояків уставило ся коло себе. Один з них, мабуть сержант, поклепав мене по рамени і сказав з усьміхом:

— Тепер бийте ся о своє житє, приятелю! Що се за розкіш сидїти на кони і мати оруже в руцї! Я махнув шаблею над головою і розпливав ся з радости. Нараз підійшов до мене начальник ватаги і відозвав ся з усьміхом до молодого офіцира:

— Простіть, але той чоловік є нашим бранцем!

Але офіцир погрозив єму шаблею і відповів:

— Ви прокляті собаки! Що за ганьба для нас мати таких союзників! Єй Богу, якби я був льордом Велінґтоном, ви всї висїли би на найблизшім дереві!

— А мій бранець? — спитав начальник.

— Возьмемо его до нашого табору.

— В такім разї позвольте собі сказати щось до уха.

По тих словах драб приступив близько офіцира, але нагло відвернув ся до мене і випалив з пістолета мені просто в лице. Однак дияволський плян хитрого опришка не удав ся, бо куля шарнула лише мене по волосю.

Тодї підніс руку і хотів кинути в мене пістолетом, але сержант сьмілим ударом відрубав єму майже голову від кадовба.

Ще кров его не сплинула на землю, а послїдний проклін не завмер на его устах, коли цїла ватага кинула ся на нас з цїлою скаженостию. Кільканайцять скоків і тількож ударів шаблями і ми видобули ся щасливо на дорогу в долину.

Аж коли ми знайшли ся далеко на вільнім поли, станули, щоб оглянути свої рани. Мимо великої утоми і всего болю, серце хотїло менї вискочити з грудий з радости на думку, яку памятку полишив тій розбійничій ватазї Стефан Жерар, полковник гузарів Конфлянса. На будуче будуть певно довго надумувати ся, заки відважуть ся піднести руку на котрого гузара з третого полку.

Я був такий урадований, що не міг здержати ся від виголошеня малої промови Анґлїйцям, щоби їм пояснити, кому подали поміч!

Я саме промовляв про славу і заслуги хоробрих людий, коли перервав менї офіцир:

— Так, так, дуже гарно. Які рани, сержанте?

— Кінь Джонеса має кулю в нозї.

— Джонес піде з нами. Сержант Голїдей буде держати ся з Гервієм і Смітом праворуч, доки не прийдуть до передних сторожий німецких гузарів.

Всї три поґальопували у вказанім напрямі, між тим коли офіцир, я і Джонес, що йшов за нами по заду, удали ся просто до анґлїйского табору.

Не тревало довго і ми розмовили ся по приятельски, бо від самого початку сподобали ся собі.

Хоробрий молодець, що походив з дуже достойної родини, був висланий льордом Велінґтоном, щоби провірив, чи случайно наші войска не надтягають крізь гори.

Завдяки вандрівному житю, яке уможливило менї зносини з широким сьвітом, я присвоїв собі бачите цїнного знаня, котрого впрочім не мав неоден образований чоловік.

Я не знав приміром анї одного майже достойного Француза, що умів би вимовити поправно якийсь анґлїйский титул, а як би я не був тілько виволочив ся по сьвітї, не міг був сказати вам з цїлою певностию, що правдивим назвиском молодця було: „Milord, the Hon. Sir Russel Barth“. Тому, що то послїдне слово є почесним титулом, я відзивав ся до него звичайно „Barth“, так як в Іспанії говорить ся „дон“.

Як я сказав, ми розкрили перед собою тої чудової іспаньскої ночи наші серця, начеб були братами. Ми були преці в рівнім віцї, служили в легкій кавалериї — він служив в 16 полку драґонів — і мали ті самі надії та бажаня.

они зовсім не сподівали ся нападу, бо перемиpe обовязувало обі сторони. Та віроломність турецкого ґенерала поставила в дуже прикрім положеню чорногорске правительство, на котрого териториї є богато альбаньских еміґрантів, котрі боять ся тепер вертати до Туреччини і чорногорске правительство мусить їх удержувати.

Новинки.

Львів, 23 мая 1911.

— Перенесеня. П. Намістник переніс старшого інжинера Ник. Тиміньского з Заліщик до Львова, інжинерів: Ант. Новаковского з Коломиї до Заліщик, Вол. Корнецкого з Нового Санча до Львова а ад'юнкта будівництва Івана Тиралу зі Львова до Нов. Санча.

Президент гал. дирекциї почт і телеґрафів переніс старших почтмайстрів: Вікт. Гиного з Радомишля великого до Рудника над Сяном, Івана Грущиньского з Рудника над Сяном до Делятина а Едв. Вайса з Делятина до Радомишля великого.

— Є. Е. п. Мінїстер для Галичини Вячес' Залєский підчас свого побуту в Рогатині в пятницю дня 19 с. м. загостив по полуди ок. ло 5 год' також і до тамошної приватної української ґімназиї і задержав ся в нїй довший час. Розпитував про склад ґімназияльного комітету та способи удержаня, про число учеників і кляс, хвалив положене шкільного будинку і оглядав з заінтересованем шкільні комнати, їх уладжене та шкільні наукові прибори.

— П. Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів Ришард Вопатериї виїхав в справах службових до Відня. Завідательство дирекциї почт обняв віцепрезидент Артур Шіфнер.

— З зелїзниці. В часї від 18 червня с. р. до включно 10 вересня с. р. буде ся видавати як у Львові, так і на всїх стациях на шляху Львів-Лавочне знижені білети поворотні I II і III кляси до всїх стаций на тім шляху положених. Білєти сї управнюють до їзди лише в недїлї і рим. кат. сьвята виключно поїздами ч. 1725 (відїзд зі Львова о год. 10·02 перед полуднем) і ч. 1726 (відїзд з Лавочного о год. 5·50 пополудни).

До подорожи однакож зі Львова до Стрия і до всїх стаций від Стрия до Лавочного включно управнюють сї білети поворотні до їзди також і в суботу і на дни перед сьвятами рим. католицкими до поїзду ч. 1715 (від'їзд зі Львова о год. 6·50 вечером), а в недїлю і рим. к. сьвята також до поїзду ч. 1711 (від'їзд зі Львова о год. 7·30 рано).

Вертати на підставі сих білєтів поворотних мусить ся в кождім случаю поїздом ч. 1726 (відїзд з Лавочного о год. 5·50 пополудни).

Иншим особам на ті білети їхати не вільно, а до инших поїздів, як до висше наведених, суть неважні.

Всякі леґітимациї, управняючі до користаня із зниженої цїни їзди, не мають приміненя при набуваню сих білетів поворотних. При переходї до висших кляс належить доплатити нормальні доплати.

— Нова економічна інституция на Буковині важна і для Галичан. Буковиньскі Русини дістали концесию на товариство взаимних обезпечень на житє і ренти під назвою „Карпатия". Товариство небавком уконституує ся і зачне свою дїяльність в Чернівцях при улици ч. 12, куди треба звертати ся по всякі інформациї. Се товариство — важний добуток не лиш для буковиньских, але й галицких Русинів, які певно не менше горячо привитають і підопруть сю нову нашу інституцию. Щасть Боже!

— З туристичного тов. „Чорногора". Загальні збори першого і одинокого до сеї пори українського тов. туристичного „Чорногора" відбудуть ся 25 с. м. (четвер) о годинї 5 (евент. о 6) вечером в комнатах „Руской Бесїди" в Станиславові, ул. Ґолуховского ч. 4. На збори просимо усїх Українцїв, що любують ся туристикою і схотять стати членами нашого молодого товариства.

— Є. Ексц. Митрополит ґр. Шептицкий до абітуриєнтів. Се годить ся признати і зазначити, що Є. Ексц. Митрополит ґр. Шептицкий своїми трудами сягає так глубоко в наше житє народне, як того доси не робив нїякий галицкий Владика. Ось новий доказ того. В „Дїлї" читаємо:

Абітуриєнти Русини всїх ґімназий у Львові відбули спільну сповідь, а Митрополит, відправивши в їх намірі Службу Божу удїлив їм вчера сьв. Причастия. По Службі Божій промовив Митрополит до абітуриєнтів, яких було звиш 120. Поращав їх іменем професорів та молодших товаришів, а витав їх як товаришів праці для добра церкви та народу. При тій нагоді перестерігав перед многими небезпеками, котрі стрінуть їх у новому житю, а передовсїм перед надуживанем свободи а то тим паче, що заказане зло більше потягає чоловіка тому лише, що оно заказане. „Нехай-жеж те, що дотепер було зборонене вам внїшним законом, буде вам зборонене вашим внутрішним переконанем". Рівнож остерігає їх перед материялїзмом; а хоч наша молодїж у більшій части далека від него, то все таки лучаєсь, що многі а многі дуже скоро забувають на висші, благороднїйші ідеали та мріють тільки про кариєру та золотий ковнїр. Митрополит зазначив відтак, що много інтелїґентів вийшовши з поміж народу на скрізь релїґійного, стає рівнодушним для своїх християньских обовязків, а через те відчужують ся від своїх власних родичів, від свого села та доводять нарід до переконаня, начеб школа його синів робила чужими для него, деморалізувала їх. Вкінци загрівав Митрополит до щирої праці — підніс, що наша суспільність за мало може займає ся університетскою молодїжию і тому їй приходить ся нераз серед дуже тяжких обставин працювати

Нїколи я не пізнав так скоро чоловіка як Барта. Оповідав менї про одну дівчину в Вогалю, котру любив — Вогаль се город — я оповідав про малу Коралїю з Опери, потім він витягнув жмуть волося а я підвязку.

Опісля ми мало не посварили ся о драґонів і гузарів, бо він був сьмішно гордий зі свого полку.

Треба було вам знати, як зґірдно видув уста і рукою доторкнув ся шаблї, коли я висказав бажане, щоби єго полк не влїз нїколи в дорогу 3 полкови гузарів.

Вкінци він почав оповідати про спорт — Анґлїйцїв та величезні суми які вже стратив при закладах на боях когутів і боксовань. Так, заклади! То було мабуть єго пристрастию, бо коли я побачив случайно спадаючу звїзду, говорив, що буде видїти більше подібних явищ, і хотїв зі мною заложити ся по 20 франків від штуки. Лише факт, що моя мошонка лишила ся в руках опришків, міг єго відвести від тої думки.

Ми розмовляли з собою дуже приємно аж майже до дня; нагло почули карабінову сальву. Околиця була скалиста та гориста, так що я не міг бачити далеко, однак думав, що гук той походив з якоїсь битви.

Барт розсьміяв ся на цїлий голос і заявив, що гук той походить з табору Анґлїйцїв, де кождий вояк щодень рано мусить вистрілити свій карабін, щоби міг підсипати сьвіжого пороху.

— Ще лише чверть милї а знайдемо ся при наших передних сторожах — додав.

Я оглянув ся і побачив, що ми перебули спорий шмат дороги, бо драґона і єго кулявого коня не було видко.

Я зачав розглядати ся на всї сторони, як лише око сягало. Барт і я були, як здавалось, одинокими людьми в тій скалистій долинї — що правда оба на добрих конях і добре узброєні. Тому я спитав сам себе, чи то справдї конечне, щоби я зробив ще ту чверть милї до англїйского табору.

Прошу вас, панове, не зрозуміте мене фальшиво що-до мого наміру. Я не мав зовсїм охоти поступити собі нечесно або невдячно супроти чоловіка, котрому я тільки завдячував.

Але преці першим обовязком офіцира єсть тямити про своїх вояків а крім того війна се гра, підчас котрої обовязують якісь права, а хто то право нарушить, мусить платити кару.

Якби я був приміром дав слово чести, був би найнужденнїйшим чоловіком, думаючи про утечу. Але Барт не жадав від мене слова чести. Барт був занадто легкодушним, може числив на куляву шкапу за нами і позволив менї станути на рівнї з собою, хотяй я був лише єго бранцем.

Якби було щось противне, в такім разї я поступав би з ним дуже вічливо, але преці я був би на стільки осторожним, що відобрав би єму єго оруже, а крім того був з собою забрав єго сторожу.

Тому я звільнив коневи біг і заявив єму те все, щоби вкінци єго спитати, чи уважав би то річию нечесною, якби я тепер єго покинув.

Почав над тим глубоко застановляти ся а потім кілька разів пробурмотів: мій Боже! Вкінци звернув ся до мене і спитав:

— Отже хочете втечи?

— Певно, як лише не будете робити менї перешкоди.

— Ставлю лише ту одну перешкоду, що при найменшій пробі утечі скорочу вас о голову.

— До такої забавки належить все двох, пане!

— Отже пересьвідчім ся, хто з нас лїпший грач — відповів і витягнув шаблю.

Я очевидно зробив то само, але постановив собі рішучо, що не зраню того молодика, котрий преці був моїм добродїєм.

— Застановіть ся добре над тим, що думаєте зробити — сказав я до него. — Називаєте мене своїм бранцем, але чи тим самим правом я не міг би назвати вас своїм? Ми тут самі і хотяй анї на хвилю не сумніваю ся про вашу зручність, не можете надїяти ся, щоби ви додержали місця найлїпшій шаблї з шістьох бриґад француської кавалєриї.

Удар, виміреный в мою голову, був єго відповідию. Я відпер той удар і відтяв єму пів пера від єго шолома. Хотїв ударити мене в груди, але я усунув ся на бік і відтяв єму другу половину єго перопуша.

— Лишіть до чорта свої прокляті штучки! — кликнув сердитий, міжтим коли я усунув ся з конем ще більше в бік.

— Чому не напираєте на мене? Видите, що не хочу з вами бити ся?

— Думайте, як хочете, але тепер мусите удати ся до нашого табору.

— Там мене не побачать!

— Заложу ся о десять против одного — кликнув і кинув ся на мене з шаблею.

По тих єго словах прийшла менї нова гадка до голови. Чи не могли ми тої справи инакше полагодити, як лише з оружием в руцї?

Барт впакував мене в положене, що я рад не рад мусїв єго зранити, коли схочу ратувати моє житє. Вправдї я ухилив ся від єго слїдуючого удару, але єго шабля свиснула ледви о цаль від моєї шиї. Я кликнув нагло голосно:

— Зачекайте, я знайшов точку виходу! Граймо в кости о те, хто з нас має бути бранцем другого!

Усьміхнув ся, бо єго замилуване до газарду заворушило ся в нїм сильно.

— Де є кости? — спитав.

— Я не маю.

— Я також не маю, але маю карти.

— Нехай будуть карти!

— В що граємо?

— Се вже полишаю вам.

— Отже добре, в *écarté*. Три гри, хто найбільше виграє!

Я згодив ся на то і мусїв усьміяти ся, бо не думаю, щоби в цїлій Франциї знайшло ся трех людий, котрі в тій грі могли би менї дорівнати. Коли я сказав се Бартови, котрий тимчасом злїз з коня, усьміхнув ся також.

(Дальше буде).

та боротись з великими перепонами, але та борба має і те добро за собою, що сталить характери та додає гарту і завзятя. Особливо загрівав Митрополит тих, кому Бог не поскупив здібностий, щоб витревалою, консеквентною і зелізною працею готовили ся до обнятя катедр на нашім універститеті. Гадаю, що за 10 літ будемо мати свій, український університет. „Нехай жеж та радісна хвиля, на котру так нетерпеливо чекає ціла наша суспільність, стріне нас приготованих, університетска катедра, то не конець, то тяжка праця, то становище, яке здобути можна лише працею". Свою промову закінчив Митрополит архиерейским благословенем, яке уділив абітуриентам.

— Конець коропужскої справи. В липни минулого року постановили були москвофіли оснувати в Коропужи москвофільску пожарну „дружину" і на се торжество приїхав з Грімна о. Маркиль Раставецкий а з ним і справдешний Росиянин, посол до росийскої Думи, Стахович. По торжестві прийшло межи москвофілями а селянами, що зачисляють ся до народної україньско-рускої партиї до бійки, підчас котрої побито о. Раставецкого і кількох его приклонників. Ся справа стала ся предметом процесу, котрий закінчив ся оногди розправою судовою в Самборі, до котрої стануло 20 обжалованих і 100 сьвідків. Розправа закінчила ся слідуючим вироком: Обох академіків Івана Цяпку і Стефана Бобеляка увільнено. З прочих обжалованих дяка Олексу Щупака засуджено на 5 місяців а В. Лопатчака на 3 місяці вязниці з щотиждневим постом. Івана Бобеляка Джоґаля засуджено на 4 місяці а П. Бобеляка на 7 днів арешту. Кошти процесу 720 кор.

— Сніги в маю і зливи. Від кількох днів так постуденіло, що мимо волі насуває ся обава приморозків. Та й не дивниця, коли з кількох сторін надходять вже вісти про сніги. Так наспіла була оногди вість з Татарова в Надвірнянщині, що там упав великий сніг а вчера наспіла така сама вість із Скільщини а именно, що в Лавочнім упав також сніг і вкрив цілу охрестність. — В хвили коли се пишемо — якраз перша година зполудня — зачинають вже й у Львові дахи біліти ся від снігу. Студінь і сніг під конець мая то таки не мала несподіванка. На Мораві настала велика повінь; величезні простори землі стоять під водою; людий на лодках перевозять в безпечне місце. З Петербурга доносять, що там від кількох днів лютить ся буря з дощем і снігом а міста Реваль і Либаву навістила страшна туча, котра в садах і огородах наробила величезної шкоди.

— Нещасливі пригоди. З Перемишля доносять: В четвер дня 18-го с. м. стала ся тут на дорозі коло войскової огрівальні пригода, котрої жертвою станесь мабуть жите людске. Коні вуглевого возу на вид льокомотиви сполошили ся і рушили так нещасливо з місця, що візника Руніцкого дишлем вдарили в чоло, здерли з голови часть скіри а рівночасно обірвали й обоє уший. Тяжко ранений дістав крім того сильного потрясеня мозку. Руніцкого відвезено в грізнім стані до шпиталю, де він мабуть вже й помер. — В Чернівцях минулої суботи впала півтретялітна дитина заступника прокураториї др. О. Бурачиньского з другого поверха его помешканя на ул. Кучурівскій і дуже тяжко покалічила ся.

Телеґрами.

Відень 23 мая. На основі вістий походячих від високого достойника, котрий мав нагоду бути вчера у Цісаря, можна ствердити, що нема ні найменшої обави, що до стану здоровля Цісаря. Катар що правда, ще не уступив зовсім, але єсть значне поліпшене. По укінченю побуту в Ґеделе, котрий вже довго не потреває Монарх верне до Шенбруну, а по короткім побуті также поїде Монарх до вілі Гернес в Ляінц, щоби тут позбути ся зовсім катару, яким поїде до Ішль.

Відень 23 мая. Ґр. Еренталь прибув тут нині рано з Абациї і обняв урядоване.

Будапешт 23 мая. Нині рано приїхав тут австрийский міністер справ внутрішних Вікенбурґ і буде ще перед полуднем на авдиенциї у Цісаря.

Ню-Йорк 23 мая. Кореспондент „New York Herald-a" доносить, иіби то з доброго жерела, що стан здоровля президента Діяса єсть дуже поважний. Побоюють ся зараженя крови.

Льондон 23 мая. Одна з тутешних часописий доносить, що льондоньскі портуґальці одержали вість, що в Портуґалії лагодить ся контрреволюция против републики. Монархісти з Опорто мають дати знак до ворохобні.

Петербург 23 мая. З Гельзінґфорса доносять: Комісия соймова предложила повній палаті, щоби не переводжено зовсім мериторичної дискусиї над правительственним предложенем в справі зелізниці, яка має сполучити середну і східну Фінляндию з Петербургом, бо брак статистичних дат. — Шеф комісиї заявив, що зі зглядів стратеґічних правительство не може згодити ся на проволоку. — Предсідатель комісиї критикував становище центрального правительства і відмовив ему права будувати тоту зелізницю без згоди сойму. Остаточно сойм ухвалив не видавати в тій справі ореченя.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1**^{30}, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8**·25, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52 **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·45, **2**·30§), **2**·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2**·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

В друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).